

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת ויקרא

ה' ניסן תשע"ז

863

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:22 | 18:38 | 18:29 | 18:40

מוצאי שבת 19:36 | 19:38 | 19:38 | 19:38

רבינו תם 20:16 | 20:13 | 20:15 | 20:15

משכיל לדוד

טעם הבאת הקרבנות

כהן שיכפר ואין הקרבת קרבנות, כיצד נוכל לקיים את מצות התשובה?
ונראה לי לבאר ולחדש בסייעתא דשמיא שהרמב"ם והרמב"ן לא חולקים בטעם הקרבנות, ולכל הדעות ישנן שתי מטרות בקרבן כמו שנתבאר, אלא שהרמב"ם רואה את מטרת עקירת העבודה הזרה כעיקר, ואילו הרמב"ן סבור כי מטרת התשובה היא עיקר, ואפשר שאף בזה לא נחלקו. אלא שהרמב"ם דיבר על תקופה שבה המטרה העיקרית הייתה לעקור עבודה זרה, והרמב"ן לעומתו - מדבר על תקופה אחרת כאשר המטרה הייתה להשיבם בתשובה להקב"ה - דהיינו בתקופת האבות הקדושים, שוודאי בה כוונת האבות הייתה צחה ונקיה בהקרבת הקרבן וכל מטרותם הייתה לעשות נחת רוח לה' בלבד, אלא לאחר שגלו למצרים ונטמעו בהם ונתערבו בין האומות ולמדו ממעשיהם - שם היה צורך לשרש טעות מליבם בכדי שלא ילכו שולל אחר העבודה זרה ותועבותיה וכמו שכתב הרמב"ם בפירושו כי אף לאחר שיצאו ממצרים היו עדיין דבוקים במחשבות אלו, ובפרט שהערב רב עימם.

ועוד יש לציין שתרבות מצרים באותה תקופה שמה לה למטרה להשפיע על כל העולם להאמין בעבודה זרה שלהם וגם עם ישראל הושפעו לרעה, שהרי גם הם יצרו עגל זהב ועבדו לו ולכן נצטוו בני ישראל להקריב קרבנות מן הבהמות הטהורות כדי שיתרפאו מן האמונות הרעות שהשפיעו האומות על העולם. וכדי להוציאם מטעות זו בכל רבדי הבריאה - דומם, צומח, חי ומדבר - ציווה הקב"ה עליהם לבנות משכן ולקחת את הדומם שהוא הזהב והעצים שהיו רגילים להביאם לעבודה זרה, ומעתה להביאו אל משכן ה' בלבד. וכן מנחות שעושים מסולת וכדומה כדי לכבד את העבודה זרה - להבדיל, יביאו תחתם מנחה לה' וזה הצומח. וכלפי החי - יביאו קרבנות לבית ה'. ועל מי מוטל להביא כל זאת? על האדם שהוא בבחינת "מדבר" וכך אט אט יתנתקו מסורם הרע וידבקו בה'.
ועל תקופה זו דיבר הרמב"ם. אך מאות שנים מאוחר יותר שוב נגדעה עבודה זרה מן העולם ואדרבה העובדים לבהמות נחשבים כאנשים תמהוניים, אם כן אין טעם זה שייך לקרבנות כיום ושוב יוצא כי הטעם העיקרי כיום הוא - להחזיר בתשובה, כאשר יראה האדם כאילו דבר זה נעשה בו ויהרהר בתשובה ויתחרט על מעשיו ויחשוב עד כמה רחוק הוא מן האבות הקדושים שהיו מקריבים לשם שמים וללא חטאים.

ומובא במדרש (ויקרא רבה ט' ז') "עתידין כל הקרבנות להבטל חוץ מקרבן תודה". ולפי דרכנו יובן הטעם, כי הרי כל המטרה בקרבן הינה לעקור את הרצון לעבוד עבודה זרה מלב האדם או לקרב את האדם לבורא יתברך, אולם לעתיד לבוא כולם ידעו ויכירו במלכות ה' יתברך כמו שנאמר "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" וכבר אין צורך יותר בקרבנות, להוציא קרבן תודה שבא להכיר ולהזכיר חסדי ה' ולהודות לו עליהם.

"אדם כי יקריב קרבן לה' מן הבהמה ... תקריבו את קרבנכם." (ויקרא א' ב')

יש להבין מדוע מצווה הקב"ה על הקרבת קרבנות במקדש, הרי ודאי שהוא עצמו אינו זקוק להם ואם כן מדוע לכאורה במקום כה קדוש - בית ה', יעסקו בשחיטה ובזביחה עד כי היה צורך בנס מיוחד שלא יסריח הבשר ושלא יראה שם זבוב (כמובא במסכת אבות ה' ה'). ומדוע לא ציווה הקב"ה רק על המצאותו של כהן אשר ישא תפילה ויקטיר קטורת במקדש ובכך יאה מקור להשראת השכינה בלבד, ומה באה להוסיף הקרבת הקרבנות במקדש?

וכבר עמדו על שאלה זו גדולי רבותינו הראשונים זיע"א. הרמב"ם בספרו "מורה נבוכים" נתן טעם בזה וזו לשונו "בעבור שהמצרים והכשדיים אשר היו גרים ותושבים בארצם מעולם, היו עובדים לבקר ולצאן, כי המצריים עובדים מזל טלה, והכשדיים עובדים לשדים אשר יראו להם בדמות שעירים ואנשי הודו עד היום לא ישחטו בקר לעולם, בעבור כך ציווה ה' לשחוט אלה השלושה מינים לשם הנכבד כדי שיוודע כי הדבר שהיו חושבים כי הם בתכלית העבודה, הוא אשר יקריבו לבורא ובו יתכפרו העוונות כי כן יתרפאו האמונות הרעות שהם מדוי הנפש" עד כאן לשונו הטהור.

מבואר איפה שטעם הקרבנות הוא ליטול מלב ישראל את הרצון לעבוד עבודה זרה בזמן בו הם שוחטים את הבהמה, והרמב"ן הרבה להקשות על דברי הרמב"ם הללו באומרו כי נח בצאתו מן התיבה הקריב קרבן ויטב בעיני ה' וכן הבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהו ולא היה עדיין שמץ עבודה זרה בעולם כלל, ומביא הוא לסברתו טעם אחר לקרבנות וזו לשונו "כי בעבור שמעשה בני אדם נגמרים במחשבה בדיבור ובמעשה ציווה ה' כי כאשר יביא קרבן ויסמוך ידיו עליו כנגד המעשה, ויתודה בפיו כנגד הדיבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, והכרעיים כנגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו, ויזרוק הדם על המזבח כנגד דמו בנפשו, כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלוהיו בגופו ונפשו וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו, לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכפר הקרבן הזה שיהא דמו תחת דמו נפש תחת נפש"... עד כאן לשונו.

אם כן מבואר שטעם הקרבן הוא להביא את האדם לתשובה על מעשיו כאשר יעלה בדעתו כי כך אמור היה להעשות בגופו, אלא ברחמי ה' עליו נתן הוא בהמה תחתיו.

יוצא איפוא, כי ישנה מחלוקת גדולה בין הרמב"ם לרמב"ן בטעם הקרבנות. אולם צריך ביאור מה יענה הרמב"ם על קושית הרמב"ן שאבות העולם הקריבו קרבנות ובזמנם לא היה מושג של עבודה זרה. וכן יש להקשות לפי דברי הרמב"ן - אם נאמר כי עיקר התשובה באה על ידי הקרבת הקרבן, כיום שאין לנו בעוונות בית המקדש ולא

הילולא דצדיקיא

- ה - רבי צבי אלימלך מבלאזוב
- ו - רבי אהרן ראטה מח"ס "טהרת הקודש"
- ז - רבי חיים ב"ר יעקב אבולעפיה, מח"ס "עץ חיים"
- ח - רבי אליהו שפירא, ה"אליהו רבא"
- ט - רבי אריה לוי רב האסירים
- י - רבי שלום משאש ראב"ד ירושלים
- יא - רבי משה ב"ר נחמן, הרמב"ן

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי
חכמים

תעלומת הטבק

מידי שבת בשבתו, בשעת בוקר מוקדמת אני נוהג למסור שיעור תורה במקום מגורי בליאון שבצרפת. בין משתתפי השיעור ישנו יהודי שדואג להביא בכל שבת קופסא קטנה מלאה טבק, והוא מכבד את באי בית כנסת להריח ממנה קמפוז טבק טרי וריחני כמנהג היהודים מדורי דורות.

באחת השבתות עוד לפני שהתחלתי למסור את השיעור, כיבד אותי היהודי בהרחת הטבק. נטלתי מידו את הקופסא, וכשפתחתי אותה ראיתי שהיא מלאה בטבק ריחני טוב. אך כיון שחשתי מעט מקורר - לא רציתי באותם רגעים להריח מהטבק, ולכן החזרתי לו את הקופסא ואמרת לי שלאחר השיעור אשמח להריח ממנה.

כשהשיעור הסתיים מיהר היהודי להגיש לי את קופסת הטבק, אך כשפתחתי אותה גיליתי לתדהמתי שהקופסא ריקה!

"מדוע אתה נותן לי קופסא ריקה?" שאלתי את היהודי.

בעל הטבק שלא הבין למה אני מתכוון, כי הרי בבוקר הייתה הקופסא מלאה לגמרי, התקרב אליי והבחין גם הוא שקופסת הטבק ריקה! הבטנו כה וכה - אולי נשפך הטבק על הרצפה? אך לא. רצפת בית הכנסת הייתה נקייה ולא נראו עליה כל עקבות לטבק. לפיכך שאלנו את משתתפי השיעור האם אחד מהם רוקן את קופסת הטבק, אך כולם ענו בשלילה.

באופן מוזר ביותר נעלם הטבק כאילו בלעה אותו האדמה.

במשך השבת כשנשאלתי האם ראיתי את הטבק, השבת: "לא, לא ראיתי להיכן נעלם הטבק, אך הרי כתוב 'ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך' (איוב א, כא). כל מעשי הקב"ה מכוונים משמים, ועלינו לקבל אותם באהבה, וכך גם את תעלומת הטבק".

זו הייתה אומנם תשובתי לשואלים, אבל בתוך לבי לא הפסקתי לחשוב על התעלומה המוזרה והדבר הציק לי מאד.

משמים ראו במצוקתי וסייעו לי ליישב את דעתי בעניין. בכל לילה לפני שאני עולה למיטתי, אני נוהג ללמוד מעט מתוך ספר קודש, שכן ידוע הדבר

שבאופן שהאדם הולך לישון - באותו אופן הוא יקום למחרת. כאשר יהודי הולך לישון מתוך לימוד תורה ומתוך קשר לקב"ה - קימתו בבוקר תהיה מתוך הרגשת קשר לקב"ה. ולהבדיל, אדם שישן מתוך מחשבות של שטות, יקום מתוך מחשבות של שטות. וזהו כלל חשוב בעבודת ה', שעל פיו יתנהג כל יהודי לפני שנתו.

במוצאי אותה שבת, לפני שהלכתי לישון פתחתי ספר קודש כלשהו כדי להגות בו מעט לפני השינה. הספר שלקחתי לידי היה ספרו של כ"ק האדמו"ר רבי שלום זובער שניאורסון מליובאוויטש זצוק"ל, וכשהתחלתי לקרוא בו - דבריו ריגשו אותי מאד, כיון שחשתי שהנה מצאתי פתרון לתעלומת הטבק.

בפרק בו קראתי נכתב שלכל ברייה בעולם ישנה חיות מסוימת, מעין מציאות אלוקית בתוכה. הלחם שאנו אוכלים למשל, מיועד למאכל אדם רק בזמן שקיימת בו אותה חיות אלוקית, וכשהיא סרה ממנו - הלחם מתעפש וכבר אינו ראוי למאכל. כך גם היין, כל זמן שהקב"ה מחייה אותו - ניתן ליהנות ממנו, אולם מיד כאשר הקב"ה סר ממנו - היין הופך להיות חמוץ ואינו ראוי עוד לשתיה.

על פי הסבר זה הבנתי את תעלומת הטבק בשבת: בבוקר יום השבת, לפני שיעור התורה הקב"ה הכניס בטבק חיות ולכן הקופסא הייתה מלאה בטבק ריחני טוב, אך לאחר השיעור החיות סרה ממנו והטבק כבר לא היה ראוי לשימוש - ולפיכך הוא התנדף ונעלם.

כך להבדיל מתקיימת חיות האדם בעולם. כל זמן שהנשמה, שהיא המציאות האלוקית קיימת בקרבו של האדם - אזי רוח חיים קיימת בו, אבל ברגע שהקב"ה נוטל את נשמתו ומוציא ממנו את החיות הזו - האדם מאבד מיד את חיותו והוא נפטר מן העולם.

כאשר הקב"ה ברא את העולם - הוא לא בראו אלא לכבודו, וכשעולה במחשבתו לבטל בריאה מסוימת שברא - האלוקות שלו עוזבת אותה מיד ובה מסתיימת כל החיות שלה.

נמצא ששליטתו ומלכותו של הקב"ה ניכרות בכל הבריאה באופן מוחשי, בבחינת "ומלכותו בכל משלה" (תהילים קג, יט).

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

גם המזוזה לא מתרעמת

"זיקרא אל משה" (ויקרא א. א)

רבינו יעקב בעל הטורים, מציין שהאות א' במילה "זיקרא" זעירא, מכיון שמהא לא רצה לכתוב אלא "זיקר" כדרך שנאמר בבלעם, כאילו לא נראה לו ה' אלא במקרה. ואמר לו הקב"ה לכתוב גם ב'אל"ף" ומשה כתבה קטנה.

והכלי יקר הביא מהילקוט: 'אלף' דזיקרא זעירא. 'אל"ף' לשון לימוד כמו "ואאלפך חכמה" (איוב לג. לג) ורמז שאין הלימוד מתקיים אלא במי שמקטין את עצמו.

המעלה הנשגבה ביותר שישנה במדת הענוה, באה לידי ביטוי במדת ה"השתוות" כמו שכתב ה'חובת הלבבות' שיהיו השבח שמשבחים אותו והגנאי שמגנים אותו שוים בעיניו. וזו היתה מדתו של משה רבינו ע"ה.

לפיכך, אם נראה אדם שחושש מאוד מן הכבוד ובורח ממנו, הוכחה היא שעדיין הוא לא הגיע למדרגת הענוה האמיתית - שהרי אם הוא לא היה מייחס חשיבות כלשהי לכבוד, אזי הוא לא היה בורח ממנו.

בספר 'חסידים מספרים', מובא מעשה בצדיק רבי שמואל אליהו מזוואלין זצ"ל שישב וערך שולחנו בליל שבת קודש. באו תלמידיו ואמרו לו כי חסיד פלוני שהינו תלמיד חכם עומד בבית המדרש כשהוא מתמרמר ומתרעם על כי לא נתכבד לשבת ליד השולחן במקום מכובד...

החזיר להם הרבי: אל יתמרמר. אימרו לו כי הנה המזוזה שבודאי עולה עליו בתורה ובקדושה, ואין היא מתרעמת על כך שהשאירו אותה ליד הדלת...

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "עם זו יצאתי לי". (ישעיה מג.)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על אחז המלך שסגר את דלתות בית ה' וביטל עבודות בית המקדש, שהוא מענין הפרשה העוסקת בדיני עבודת הקרבנות.

נצור לשונך

מצות עשה דאורייתא

תולה ארץ על בלימה

אם יודע שהדברים שסופרו לו הם אמת, אך יש בהם לצדד לכאן ולכאן, והמספר דן אותו לכף חוב ועל ידי זה הוא מגנה אותו, מצוה לשומע לדון אותו לכף זכות. והעובר על זה ואינו דן אותו לכף זכות, והוא מסכים להמספר בגנותו, לא די שעבר על "בצדק תשפט עמיתך", אלא הוא גם כן נכלל בשם "מקבל לשון הרע", כיון דעל ידי שלא דן אותו לכף זכות, ממילא נשתרבו עליו דברי גנות.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

גופו של האיש היהודי - קודש הוא וואת אשר חטא מן הקדש ישלם וחמישתו יוסף עליו". (ויקרא ה' ט"ז)

כתב הבן איש חי זיע"א (פרשת ויקרא שנה ראשונה) וזה לשונו: נראה לי בסייעתא דשמיא, דאמר רבתינו זכרונם לברכה, עתידים הצדיקים שיאמרו לפניו קדוש, כדרך שאומרים לפני הקדוש ברוך הוא, ופרשתי בסייעתא דשמיא הכוונה שיאמרו שלש פעמים קדוש, ולזה אמר כדרך שאומרים לפני הקדוש ברוך הוא. קדוש קדוש קדוש, והטעם שזוכין לדבר זה לעתיד דוקא, כי זכיית האדם בשלש פעמים קדוש קדוש קדוש, הוא מכח שלימותו בשלש קדושות, שהם קדושת המחשבה וקדושת הדיבור, וקדושת המעשה, לעת עתה אינה נמצאת שלימות שלש קדושות אלו כראוי אצל כל הצדיקים בלי שום חסרון, מה שאין כן לעתיד ישתלמו כראוי, ולכן זוכים בשבח שלש פעמים קדוש קדוש קדוש. עד כאן לשונו הקדוש.

ונרחיב מעט בדברי קדשו של הבן איש חי. כידוע הנהנה מדבר הקדש הרי מעל בכך, והתורה מחייבת אותו ליתן קרן חומש ואשם. חומש זה מהו? נראה לי להסביר בסייעתא דשמיא כי הקדש אינו שייך לאדם, אלא הוא להקב"ה ואין לאדם רשות להשתמש בו לצרכיו האישיים ואם עבר והשתמש בו ולו בשוגג - הרי מעל ופגם לא רק בהקדש הזה, אלא פגם בכל התורה כולה ובכל חמשת חומשי התורה לכן משלם "חומש" לרמוז על הפגם הגדול שעשה בכל חמשת חומשי התורה כי חפץ שנעשה קודש לה' והוקדש לשם ה' אין לאדם בו שום שייכות ואסור לו בתכלית האיסור להשתמש בו ולהוציאו לחולין וכל כך חמור העניין עד שנחשב כפוגם בכל התורה כולה לכן משלם חומש.

ואם בחפץ דומם שהקדישוהו לשמים יש בו דין מעילה ומשלם חומש - על אחת כמה וכמה מי שמועל בגופו ומשתמש בו לצורך חול לדבר שאינו על פי דרך התורה או לדבר עבירה חלילה הרי גם הוא נחשב מועל ומתחייב חומש כי פגם בכל חמשה חומשי התורה, מפני שאף אבריו וגידיו של האדם הם בבחינת הקדש שהרי הקב"ה מחייב את האדם להיות קדוש שנאמר (ויקרא י"ט ב') "קדשים תהיו כי קדוש אני ה'" - ובעל כרחו של האדם גופו נעשה הקדש מכח ציווי התורה, והקב"ה מתיר לאדם להשתמש בגופו רק לצורך קיום התורה והמצוות. והחוטא בנפשו ומשתמש בגופו לצד הרע וחוטא באבריו גופו - הרי מעל בקדשי שמים ונתחייב חומש ובכך פגם בכל חמישה חומשי התורה.

וזה שאומר הבן איש חי זיע"א שהצדיקים הקדישו את גופם הקדש גמור לכבוד ה' יתברך ללא שיור לעצמם כלל, ועיקר אבריהם וגידיהם נעשו קודש הילולים לה' הן במחשבה הן בדיבור והן במעשה ועל כן לעתיד לבא יבואו המלאכים ויאמרו לפניו "קדוש קדוש קדוש", כי המה המעידים עליהם שהקדישו את עצמם בקדושת הגוף לכבוד ה' בשלשה קדושות הללו מחשבה דיבור ומעשה.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

אחת מההבטחות שגילו לנו חז"ל בגודל שכרו על העונה אמן, מצוטטת בגמרא מסכת שבת (דף קיט:) שם אומרים חז"ל "כל העונה אמן בכל כוחו פותחים לו שערי גן עדן".

ובאמת יש להתבונן, שואל רבינו ירוחם ממיר (דעת תורה) פרשת ויצא, מהיכן לוקחים 'פטיש' כה חזק שביכולתו לפתוח שערי גן עדן? חז"ל הקדושים גילו לנו שהפטיש אשר בו ניתן לפתוח את שערי גן עדן הוא דוקא על ידי עניית אמן בכל כוחו - אמונה! לא מתוך חכמה והבנה, אלא דוקא מתוך ויתור על הבנה - אמן! אני מאמין, איני יודע מאומה, אני רק מאמין! זהו הפטיש החזק שביכולתו לפתוח שערי גן עדן! על 'חונן הדעת' לא צריך לחבר 'מורה נבוכים'... צריך רק מילה אחת - אמן, אני מאמין בלי לדעת ובלי להבין! על 'רופא חולי עמו ישראל' אין צריך להוסיף כלום, רק לענות אמן - אני מאמין שהוא רופא חולי עמו ישראל!

יתכן שלזה כיונו חז"ל בלשונם 'בכל כוחו', כי האמונה היא סוד הכח, 'אני חומה' הוא דוקא מכח האמונה, ביטול הידיעה הוא סוד הכח ההופך את האדם לחזק כברזל מבלי יכולת להזיזו, שאם יכולים להזיזו ממקומו - אות הוא שהשתנה ונחסר בכח אמונתו, עד שאמר חז"ל (סנהדרין צב.): 'כל המחליף בדבורו כאילו עובד עבודה זרה' - כי סימן הוא שחסר לו מכח האמונה, ולכן יכול הוא להחליף בדבורו.

מרבה אהבה ביניהם

בגודל מעלתו של העונה אמן, כתב רבינו יונה בספר 'ארחות חיים': העונה אמן אחר כל ברכה וברכה הרי הוא כמו שהתפלל שתי פעמים זו אחר זו. והרי אמרו חז"ל שמי שהתפלל ולא כיון לבו ואחר כך חזר והתפלל, מובטח לו שתפלתו נשמעת. מעתה שכיון שהעונה אמן הרי הוא כמי שהתפלל שתי פעמים, מובטח לו שתפלתו נשמעת כדברי חז"ל שהמתפלל שתי פעמים מובטח לו שתפלתו נשמעת. ועוד הארה חשובה שאותה מעלה הצדיק רבי ברוך טולידאנו זצ"ל, בעוד שלמברך אין כי אם שכר אמירת ברכה בלבד, העונה אמן, מלבד עצם עניית האמן, מראה הוא בענייתו כי מחשיב הוא את ברכת חבירו ובכך מגדלו ומרוממו ומרבה אהבה ביניהם, לפיכך גדול שכרו מן המברך. והנה מובא בגמרא (ברכות מז.): "כל המאריך באמן מאריך לו ימיו ושנותיו", וביאר רבי שלמה בלוך זצ"ל - תלמיד החפץ חיים, שמשמעות דברי חז"ל "מאריך לו ימיו" היא, שמסייעים בידו להספיק בימיו כפליים מאנשים אחרים. כפי הידוע על גדולי עולם כדוגמת רבי נחומק"ה מהורודנא זצ"ל שהספיק בימי חייו לעסוק בצדקה ובגמ"ח כפי שרבים וטובים לא הספיקו, ולאחר פטירתו נאלצו לחלק את עבודתו בין כמה וכמה אנשים...

חיזוק האמונה

באגרת שכתב הסטייפלר זצ"ל, הוא משיב ל"איש אחד אשר מבלבלים אותו מחשבות רעות בענין תורה מן שמים". ועל כך הוא משיב "להיות כי באמת מחשבות כאלו של ספיקות באמונה הוא עוון נורא רח"ל, אכתוב איזה תיקונים אשר מועיל הרבה הן לכפר על העבר הן לתקן על להבא".

באחד מהתיקונים שכותב הסטייפלר ('קריינא דאגרתא' אגרת מ"ה) הוא מציע לשואל "לענות אמן, ואמן יהא שמיה רבא בכוונה ובקול, ולשמור שלא יגרע עניית אמן בכל מקום שהוא צריך לענות. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת קיט ב), שאפילו יש בו שמץ עבודה זרה מוחלין לו לזה שעונה אמן בכל כחו.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

לא אמרתם להם כלום, ועכשיו שיצאתם במלחמה אמרתם למה נגפנו ה' היום. ואמרו ישראל נקחה אלינו משילה את ארון ברית ה' וכן עשו שלחו והביאו את ארון הברית שנאמר (שם ד) "וישלח העם שילה וישאו משם את ארון ברית ה' צבאות יושב הכרובים ושם שני בני עלי עם ארון ברית אלהים וגו' ויהי כבוא ארון ברית ה' אל המחנה ויריעו כל ישראל תרועה גדולה" וגו'. באותה השעה הריעו כל ישראל תרועה גדולה שאין בה ממש, על אותה שעה הוא אומר (ירמיה י"ב) "נתנה עלי בקולה על כן שנאתיה. וישמעו פלשתים את קול התרועה וגו' וידעו כי ארון ה' בא אל המחנה ויאמרו אוי לנו כי לא היתה כזאת אתמול שלשום אוי לנו מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה" וגו'.

מיד יצאו ישראל למלחמה ונהרגו מהם שלשים אלף. ונשבה מהם ארון הברית שנאמר "ויפול מישראל שלשים אלף רגלי וארון אלהים נלקח" וגו', והפלשתים הביאו את ארון האלהים לאשדוד לבית דגון אלהיהם שנאמר (שם ה) "ויקחו פלשתים את ארון האלהים ויביאו אותו בית דגון ויציגו אותו אצל דגון וישכימו אשדודים ממחרת והנה דגון נופל לפניו ארצה לפני ארון ה' וגו' וראש דגון ושתי כפות ידיו כרותות אל המפתן וגו' ותכבד יד ה' אל האשדודים וגו' וישלחו ויאספו את כל סרני פלשתים וגו', ויאמרו גת יסוב ארון אלהי ישראל וגו' ויהי אחרי הסבו אותו ותהי יד ה' בעיר מהומה גדולה מאד וגו' וישלחו את ארון אלהים עקרון וגו' ויזעקו העקרונים לאמר הסבו אלי את ארון אלהי ישראל להמיתני ואת עמי" וגו'.

הרג אותן אלא הסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס בן אלעזר. ופילגש בגבעה בימי כושן רשעתים היתה, וכי מה טיבה של אותה פילגש שהביאוה ונתנוה אצל שופטי ישראל? אלא לפי שרחמיו של הקב"ה מרובין על ישראל לעולם, אמר הקב"ה שמא יאמרו העכו"ם עדיין לא נכנסו ישראל בארצם וקלקלו מעשיהם לפיכך הביאוה ונתנוה אצל שופטי ישראל.

ברוך המקום ברוך הוא שרחמיו מרובין על ישראל לעולם וחס על כבודן של ישראל בכל מקומות מושבותיהן. באותה השעה ניטלה הכהונה מבני אלעזר בן אהרן וניתנה הכהונה לבני איתמר בן אהרן שבעים ושתים שנה עד שקלקלו בני עלי. מיד אמר הקב"ה מה בין זה לזה, והלא אלעזר הוא בן אהרן ואיתמר הוא בן אהרן, שנאמר (ישעיה ס"ג) "ואביט ואין עוזר ואשתומם ואין סומך" וגו'. באותה שעה אמר הקב"ה שתחזור הכהונה לבעליה שנאמר (שמואל א. ב) "ויבא איש אלהים אל עלי וגו' אמור אמרתי ביתך ובית אביך יתהלכו לפני עד עולם ועתה נאם ה' חלילה לי וגו' והקימותי לי כהן נאמן וגו' והתהלך לפני משיחי כל הימים" זהו צדוק הכהן לפני דוד המלך.

על הכל הקב"ה פורע מדה כנגד מדה. בשביל מעשיהן הרעים של בני עלי שהיו מקולקלין יצאו ישראל למלחמה ונהרגו מהן ארבעת אלפים, ואמרו בני ישראל "למה נגפנו ה' היום לפני פלשתים". באותה שעה אמר הקב"ה; כשהיו בני עלי מכעיסין אותי בעזרת ישראל ובעזרת נשים

כך שנו חכמים במשנה "הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה והוי שפל רוח בפני כל אדם ואם בטלת מן התורה יש לך בטלים הרבה כנגדך". וכשעשו בני בנימין דברים מכוערין ודברים שאינן ראויין, באותה שעה בקש הקב"ה להחריב את כל העולם כולו. אמר הקב"ה לא נתתי לאלו את ארץ ישראל אלא כדי שיקראו וישנו ויעסקו בתורה כל ענין בזמנו וילמדו דרך ארץ, אמר הקב"ה לא כך כתבתי בתורתך, אע"פ שאין בהם בישראל דברי תורה אלא דרך ארץ בלבד, יקוים בהם בישראל הכתוב (ויקרא כ"ו) "ורדפו מכם חמשה מאה ומאה מכם רבבה ירדופו" וגו', אבל אם תעשו את התורה והמצות "אחד מכם ירדוף אלף ושנים מכם יניסו רבבה". שנאמר (דברים ל"ב) "ירדוף אחד אלף ושנים יניסו רבבה" וגו'.

לפיכך בגבעת בנימין שלא היו עוסקין בתורה ובדרך ארץ, נתקצבו ויצאו למלחמה ונהרגו בהם שבעים אלף. ומי הרג את כל אלה? הוי אומר לא

אנשי אמונה

נכדי יקבל עליו את הדין

את מירב לילותיו הקדיש כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א ללימוד התורה הקדושה. סמוך לחצות לילה היה מתגבר כארי ומתחיל בסדר יומו בעבודת הקודש.

בכל לילה היה מתעורר גם משמשו, רבי אהרן אבן - חיים, כדי לשפות כוס חמין לרבו.

לילה אחד, שמע השמש שני קולות הבוקעים מחדרו של כ"ק רבי חיים זיע"א. חשב רבי אהרן בלבו: "אם הלילה יש לרב חברותא בלימוד התורה, מן הראוי שאכין כוס משקה גם לאורח". וכך עשה. הוא הכניס לחדרו של הרב שתי כוסות שתיה.

עם שחר, לאחר תפילת שחרית, קרא כ"ק רבי חיים זיע"א למשמשו רבי אהרן, ושאל אותו: "מדוע שינית הלילה ממנהגך, והכנסת לחדרי שתי כוסות במקום כוס אחת?"

"שמעתי - השיב רבי אהרן - שכבוד הרב מדבר עם מישהו, וחשבתי לכבד גם את האורח במשקה חם".

הצדיק רבי חיים זיע"א נענע ראשו בשתיקה, הביט על רבי אהרן, ואמר: "אשריך בני, שזכית לשמוע את קולו של אליהו הנביא. זה היה הקול השני ששמעת הלילה. אבל גוזרני עליך, שלא תגלה זאת לאיש".

רבי אהרן אבן-חיים נדהם למשמע הדברים, ונצר את הסוד בלבו ימים רבים. רק כשהגיעה שעתו של כ"ק רבי חיים זיע"א להסתלק מן העולם לישיבה של מעלה, סיפר רבי אהרן השמש הנאמן את הסוד המופלא למקורבי הרב - על גילוי אליהו הנביא מבשר טוב, אותו ראה בלומדו עם כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א בחברותא.